

Από το MAGA στο... MEGA

Κάποιοι μόλις ανακάλυψαν την Αμερική, και zalίστηκαν

■ ΤΟΥ Ερρίκου Φινάλη

Μια σειρά μακρονιστές, πράσινοι και σοσιαλιστές πολιτικοί και πανεπιστημιακοί, κινούμενοι υπό την αιγίδα της Ένωσης Ευρωπαίων Φεντεραλιστών (η οποία πρεσβεύει τη μετατροπή της Ε.Ε. σε «Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης»), συνυπέγραψαν αυτήν την εβδομάδα ένα άρθρο στη γαλλική εφημερίδα Le Monde[1]. Σε αυτό κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου: η Ευρώπη, γράφουν, που μέχρι τώρα απειλούνταν από τον ρωσικό και τον κινεζικό ιμπεριαλισμό, πλέον έχει να αντιμετωπίσει και τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ – και για να επιβιώσει πρέπει επειγόντως να ομοσπονδοποιηθεί. Έκτοτε έχουν προσθέσει την υπογραφή τους δεκάδες ακόμη επιφανείς εκπρόσωποι της γαλλικής διανόησης και πολιτικής[2].

Οι συντάκτες του άρθρου ανακάλυψαν έκπληκτοι ότι –εκεί που όλα πήγαιναν πρίμα!– ο Τραμπ εν μια νυκτί και εντελώς απροσδόκητα μετέτρεψε τις ΗΠΑ από «ιστορικό σύμμαχο και στενό εταίρο της Ευρώπης» σε ιμπεριαλιστική δύναμη με αυτοκρατορικές βλέψεις. Αυτή η επίδοξη αυτοκρατορία ξαφνικά λοιπόν επεμβαίνει στις εσωτερικές μας υποθέσεις, κι επιπλέον καλοπιάνει τον Πούτιν, γράφουν. Αλλά οι αρχές της Ε.Ε. αντιδρούν αμήχανα, αντί να... κοπιάρουν τον Τραμπ αναφωνώντας MEGA. Δηλαδή «Make Europe Great Again» (στη θέση του τραμπικού MAGA, «Make America Great Again»). Και πώς θα γίνει Great Again η Ευρώπη; Μετατρέπόμενη γρήγορα σε ομοσπονδία με κοινή άμυνα, ώστε να αντιμετωπίσει τους «δεσποτικούς και αυταρχικούς άνδρες που δεν σέβονται τους Ευρωπαίους και διακατέχονται από ακόρεστη δίψα για εξουσία και επέκταση»...

Οι συντάκτες του άρθρου (μεταξύ των οποίων και ο πολύς Ντανιέλ Κον Μπεντίτ, διότι ποτέ δεν λείπει ο Μάρτης από τη Σαρακοστή) αυτοπυροβολούνται ως αφελείς που πιάστηκαν στον ύπνο αλλά, παρ' όλα αυτά, έχουν έτοιμη τη λύση. Ξεπηδούν όμως από τα γραφόμενά τους κάμποσα ερωτήματα, που δεν μπορούν να παρακαμφθούν. Διότι οι καλοκάγαθοι ευρωπαϊστές μας καλούν να ενωθούμε όλοι μαζί σε μια ομοσπονδία με ενιαία άμυνα κ.λπ., αλλά ούτε μία λέξη δεν αφιερώνουν για να μας δώσουν κάποια θολή έστω ιδέα περί του ποια γραμμή θα έχει αυτή η ισχυρή ομοσπονδία στο εσωτερικό της και στο διεθνές γίγνεσθαι...

Θα είναι π.χ. δύναμη ειρήνης, δικαιο-

σύνης, ισότητας κ.ο.κ.; Ή άλλη μια ιμπεριαλιστική δύναμη που θα υπερασπίζεται τα «δικά της» κλεμμένα, τα οποία επιβουλεύονται οι αντίπαλοι ιμπεριαλισμοί; Θα φροντίζει τους πολλούς και θα σέβεται τη βούλησή τους; Ή θα είναι ένας στρατιωτικοποιημένος μηχανισμός που τους φτωχαίνει και τους φιμώνει για να συνεχίσουν το πάρτι τους οι ελίτ; Κάτι θα έπρεπε να πουν επ' αυτών οι συντάκτες του άρθρου και οι τόσο διανοούμενοι και πολιτικοί που συμφωνούν μαζί τους. Δεν λένε όμως. Ίσως βαυκαλίζονται ότι αρκεί να αερολογούν, όπως έκαναν στα τέλη του προηγούμενου αιώνα. Προφανώς δεν θέλουν να πάρουν χαμπάρι την κοσμογονία των τελευταίων δεκαετιών...

Εκεί που έχουν δίκιο, πάντως, είναι όταν επισημαίνουν την αμηχανία των υποτιθέμενων ηγετών μιας Ε.Ε. που «είναι πλέον παγιδευμένη σε μέγγενη». Πράγματι, η Ευρώπη (εδώ και χρόνια) αποσυντίθεται, καθώς οι ελίτ ακολουθούν τη... σοφή τακτική «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Οι περισσότερες έχουν στοιχηθεί πίσω από την Ουάσιγκτον –που όμως τώρα γίνεται αγνώριστη– κι έχουν αποποιηθεί κάθε «όραμα» αυτόνομης ευρωπαϊκής πορείας. Κι ενώ είναι έτοιμες να μετατρέψουν την Ευρώπη σε κρανίου τόπο, «απροσδόκητα» ανακαλύπτουν ότι απειλούνται και από τις ΗΠΑ (δασμοί, ενεργειακό, βλέψεις σε κτήσεις και συμφέροντα κρατών μελών της Ε.Ε. κ.ά.). Παράδειγμα: εκεί που οι Βίκινγκ ετοιμάζονταν να γίνουν ολοκαύτωμα για να ανακόψουν την επερχόμενη εισβολή της ρωσικής αρκούδας, και ανέμεναν τον υπερήφανο αμερικανικό αετό να προστρέξει προς

υποστήριξή τους, ξαφνικά τον βλέπουν να φεύγει με τη Γροιλανδία παραμάσχαλα. Είναι να μην ζαλιστεί μέχρι κι ο σκληροτράχηλος Κον Μπεντίτ; Όντως, κάτι πρέπει να γίνει επειγόντως. Όχι όμως μια ομοσπονδία που θα την κανοναρχούν οι ελίτ και η ευρωκρατία σε βάρος των ποικιλοτρόπως αφαιμασσομένων χωρών, λαών και τάξεων, αλλά μια δημοκρατική επανάσταση. Ή αλλιώς, η Ευρώπη έχει ανάγκη μιας μεγάλης και βαθιάς πολιτικής αλλαγής, η οποία θα επαναθεμελιώσει τις σχέσεις μεταξύ των χωρών και των λαών της σε νέες βάσεις: ισότιμης συνεργασίας και αλληλεγγύης, προστασίας της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας κάθε χώρας, κοινωνικής δικαιοσύνης και καταπολέμησης των κάθε είδους ανισοτήτων που μας κληροδότησε ένα παρελθόν καταπίεσης, εκμετάλλευσης, ταπείνωσης των αδύναμων από τους ισχυρούς. Ακόμα, νέες βάσεις σημαίνει μια Ευρώπη που οι ελίτ της θα πάψουν να ανατινάζουν τρίτες χώρες, να καταληστεύουν άλλα έθνη, να υποστηρίζουν την υποδούλωση ολόκληρων λαών κ.ο.κ. Σημαίνει επίσης έναν φιλειρηνικό προσανατολισμό και ειλικρινή συμφωνία συνύπαρξης και εγγυήσεων αμοιβαίας ασφάλειας με τη Ρωσία και όχι μόνο. Με δυο λόγια, ούτε MEGA ούτε MAGA.

[1] «L'Europe est désormais cernée par des empires renaissants, dépourvus de toute considération pour les Européens», Le Monde, 28/1/2025.

[2] «Russian, Chinese and now American imperialism: Europe must become federal to avoid disintegration», federalists.eu, 28/1/2025.

γυρίζει

Η πλουσιότερη χώρα

Στην καρδιά της αφρικανικής ηπείρου υπάρχει μια μαύρη τρύπα. Είναι γνωστή ως Κονγκό: διατέλεσε προσωπική κτήση(!) του βασιλιά του Βελγίου Λεοπόλδου, κι έπειτα έγινε Βελγική αποικία. Έχει έκταση 18πλάσια της Ελλάδας και 110 εκατομμύρια κατοίκους. Η διαχρονική δυστυχία του Κονγκό είναι ότι διαθέτει απίστευτο πλούτο! Έχει την πιο εύφορη γη στην Αφρική, τεράστια δάση, άφθονα νερά. Κυρίως όμως το υπέδαφός του κρύβει όλες τις πρώτες ύλες που χρειάζεται ο «ανεπτυγμένος» κόσμος: έχει π.χ. χρυσό, ουράνιο, διαμάντια (το 30% των διεθνών αποθεμάτων), το 70% των διεθνών αποθεμάτων κοιλάνιου (δίχως το οποίο δεν θα υπήρχαν κινητά τηλέφωνα), το ένα τρίτο των διεθνών αποθεμάτων κοβάλτιου (απαραίτητου για τις μπαταρίες λιθίου) κ.ο.κ. Έτσι, με το που κέρδισε την ανεξαρτησία του το 1960, οι «πολιτισμένοι» ξαναβύθισαν το Κονγκό στο αίμα. Μέσα σε μήνες ανέτρεψαν και δολοφόνησαν τον πρώτο πρόεδρό του, τον επαναστάτη πατριώτη Πατρίς Λουμούμπα, και στη θέση του έβαλαν τον στρατηγό Μομπούτου. Μ' αυτόν επικεφαλής συνέχισαν ανενόχλητοι τη λεηλασία, ώσπου το 1997 το άρπαγμα Αμερικάνων κι Ευρωπαίων οδήγησε στην ανατροπή του.

Οι ελπίδες των Κονγκολέζων για αναγέννηση της χώρας τους γρήγορα εξανεμίστηκαν. Οι «πολιτισμένοι» δεν ήταν διατεθειμένοι να πληρώσουν φράγκο για τον πλούτο της χώρας – ούτε καν να τον μοιράσουν «ειρηνικά» μεταξύ τους. Έτσι μισθοφόροι και ξένοι στρατοί συνέχισαν να ματώνουν το Κονγκό. Πάνω στο γύρισμα του αιώνα 5 εκατομμύρια Κονγκολέζοι σφαγιάστηκαν ή πέθαναν από την πείνα και τις αρρώστιες, εν μέσω διεθνούς «άγνοιας» και αδιαφορίας. Σχεδόν κανείς δεν το πληροφορήθηκε: τι να γράψουν τα διεθνή ΜΜΕ για μια μαύρη τρύπα; Η κατάσταση περιπλέχτηκε κι άλλο όταν αποβιβάστηκαν και οι Κινέζοι, ενώ Αμερικάνοι κι Ευρωπαίοι εξακολουθούσαν να αρπάζονται για τη λεία. Οι Κινέζοι είχαν λεφτά. Οι Αμερικάνοι είχαν... τη Ρουάντα και την Ουγκάντα: οι στρατοί τους διασφαλίζουν τα συμφέροντα των ΗΠΑ στη μαύρη τρύπα. Οι ριγμένοι Ευρωπαίοι διαμαρτύρονται. Κάπως έτσι έσπασε η σιωπή και ξαναμπήκε (για πόσο;) στα ΜΜΕ η λέξη Κονγκό. Στο κυνικό αυτό παιχνίδι διαμελισμού η φιλοαμερικάνικη και εξυπηρετικότερη Ρουάντα εξακολουθεί να πρωταγωνιστεί, καταλαμβάνοντας εκ νέου μεγάλο τμήμα του Κονγκό. Γι' αυτό φωνασκούν ορισμένοι Ευρωπαίοι...

Ακόμα και σ' αυτές τις τραγικές συνθήκες, ακόμα και με την ηγεσία του πατριωτικού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος διαχρονικά αποκεφαλισμένη, εκατομμύρια Κονγκολέζοι εξακολουθούν να ματώνουν για να απελευθερώσουν τη χώρα τους, που θα μπορούσε να είναι η πλουσιότερη στον κόσμο. Αυτοί κι αν είναι μαύρη τρύπα για τα δυτικά ΜΜΕ που ξαφνικά θυμήθηκαν το Κονγκό.